

[Finansministeren.]

reservation med hensyn til, om højkonjunkturen vil fortsætte med samme styrke i 1969. De forholdsregler, der nu er truffet i Frankrig og Storbritannien vil i hvert fald medføre en afdæmpning af aktiviteten og lægge en bremse på omkostningsstigningerne og vil derfor skærpe kravene til dansk industris konkurrenceevne. Det er ikke mindst i erkendelse af den betydning, genoprettelsen af valutastabiliteten har for Danmarks eksporterhverv, at Danmark er gået med som deltager i kreditydelsen på godt 200 mill. kr. til Frankrig.

Så vidt det kan skønnes i dag, er der ikke risiko for, at januarpristallet vil udløse nogen dyrtidsregulering. Den nærmeste tids omkostningsudvikling vil derfor især være afhængig af resultatet af de kommende overenskomstforhandlinger.

Regeringen vil tilstræbe en så stabil pris-situation som muligt. Den fortsatte udvidede kontrol med priser og avancer må ses i denne sammenhæng.

Efter disse bemærkninger om den almindelige danske økonomiske situation skal jeg ganske kort resumere den seneste statsfinansielle udvikling.

Det i september fremlagte statsregnskab for 1967-68 udviste samlede udgifter til statens drifts-, anlægs- og udlånsvirksomhed på 21 milliarder kr. og samlede indtægter på godt 100 mill. kr. mindre. Inklusive bevægelserne på kapitalregnskabet sluttede året med et kasseunderskud på ca. 350 mill. kr. imod et budgetteret kasseoverskud på 165 mill. kr. Udgifterne i regnskabsåret har fulgt hovedlinjerne i finansloven for 1967-68, medens indtægterne specielt for afgifternes vedkommende ikke er indgået i det oprindeligt skønnede omfang.

På finansloven for indeværende finansår er der — efter de omtalte beskæringer af udgiftsstigningen og forøgelse af indtægterne — budgetteret med udgifter til drift, anlæg og udlån på godt 24,8 milliarder kr. og indtægter på 25,5 milliarder kr. Der er på finansloven regnet med et kasseoverskud på ca. 450 mill. kr. Efter de nu foreliggende reviderede skøn over udviklingen i de væsentligste poster på statsbudgettet må der nu regnes med visse forskydninger i statsfinanserne, som vil forøge udgifterne med omkring 500 mill. kr. og reducere indtæg-

terne med et næsten lige så stort beløb. På udgiftssiden hidrører de største forskydninger fra den forøgede landbrugsstøtte, der medfører stigning med 125 mill. kr., forøgelse af vejrefusionerne med 50 mill. kr. samt statens nettobetaling til arbejdsløsheds-kasserne, der på baggrund af den øgede arbejdsløshed må antages at blive en del større end budgetteret. Det er dog vanskeligt at skønne over, hvor stor en del af merudgiften der når at vise sig i dette finansår, idet ikke alle kasserne dækker sig ind gennem forsikringsrefusioner.

For indtægterne regnes der nu med et merprovenu af personskatter inklusive folkepensionsbidrag og arveafgift på omkring 250 mill. kr. Mønsen og andre afgifter ventes til gengæld at indbringe 600 mill. kr. mindre, heraf godt 300 mill. kr. som følge af de ændrede frister for afregningen af landbrugets moms.

Korrigeres finanslovens tal i overensstemmelse med disse skøn, må vi regne med, at vi i år får udgifter på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet på ca. 25,4 milliarder kr. og indtægter på godt 25 milliarder kr. Finanslovens kasseoverskud på 445 mill. kr. ændres tilsvarende til et kasseunderskud af omtrent samme størrelse. Den stedfundne pris- og lønudviklings direkte indvirkning på statsbudgettet må ventes ikke at overstige den afsatte pris- og lønstigningsreserve.

Tilrettelæggelsen af statens finanspolitik i 1969-70 må efter regeringens opfattelse finde sted med sigte på en videreførelse af den stabilisering af den samlede økonomi, der er påbegyndt i 1968. Dette betyder i første række, at vi må videreføre bestræbelserne på at begrænse stigningen i statens samlede udgifter med sigte på bedre overensstemmelse med den stigningstakt, som på længere sigt kan påregnes i hele samfundsproduktionen. Herved kan regering og folketing bidrage sit til en balanceret økonomisk udvikling og derigennem være med til at skabe forudsætning for større og stabil beskæftigelse og reel velstandsstigning.

Denne målsætning for statens udgiftspolitik lader sig dog ikke opfylde fra det ene år til det næste med de udgiftsforpligtelser, staten har i dag. En af vanskelighederne ved styringen af statens udgifter består i, at en del af tilskuddene til kom-